Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

11. detsember 2019*

Apellatsioonkaebus – Riigiabi – Alumiiniumi tootmine – Lepingus ette nähtud elektri soodustariif – Otsus, millega tunnistatakse abi siseturuga kokkusobivaks – Lepingu ülesütlemine – Hagi tagamise kohtulahendiga ülesütlemise toime peatamine – Otsus, millega abi tunnistatakse ebaseaduslikuks

Kohtuasjas C-332/18 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 21. mail 2018 esitatud apellatsioonkaebus,

Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon, asukoht Maroussi (Kreeka), varem Alouminion tis Ellados VEAE, esindajad: *dikigoroi* N. Korogiannakis, N. Keramidas, E. Chrysafis, D. Diakopoulos ja A. Komninos, ja *Rechtsanwalt* K. Struckmann,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Bouchagiar ja E. Gippini Fournier,

kostja esimeses kohtuastmes,

Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), asukoht Ateena (Kreeka), esindajad: advokaadid E. Bourtzalas ja D. Waelbroeck ning *dikigoroi* C. Synodinos, H. Tagaras, E. Salaka,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president L. S. Rossi, kohtunikud J. Malenovský ja F. Biltgen (ettekandja),

kohtujurist: G. Pitruzzella,

kohtusekretär: A Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust ja 5. septembri 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: kreeka.

otsuse

1 Apellatsioonkaebusega palub Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 13. märtsi 2018. aasta otsuse Alouminion *vs*. komisjon (T-542/11 RENV, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2018:132), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi nõudes tühistada komisjoni 13. juuli 2011. aasta otsus 2012/339/EL riigiabi nr SA.26117–C 2/2010 (ex NN 62/2009) kohta, mida Kreeka andis ettevõtjale Aluminium of Greece SA (ELT 2012, L 166, lk 83, edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluste taust

2 Alouminion tis Ellados AE ja tema järjestikused õigusjärglased Alouminion AE, Alouminion tis Ellados VEAE ja Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseon (edaspidi alati „apellant“) toodavad Kreekas alumiiniumi.

3 Apellant sõlmis 1960. aastal lepingu (edaspidi „1960. aasta leping“) riigi osalusega elektriettevõtjaga Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), mille alusel kohaldati talle elektritarne soodustariifi (edaspidi „soodustariif“).

4 1960. aasta lepingu artikli 2 lõikes 3 oli ette nähtud, et leping pikeneb vaikimisi iga viie aasta tagant, kui kumbki pooltest ei ütle seda üles, saates kaheaastase etteteatamisega teisele poolele väljastusteatega tähitud kirja.

5 Apellandi ja Kreeka riigi vahel sõlmitud ja 1969. aasta seadusandliku dekreediga (edaspidi „1969. aasta seadusandlik dekreet“) fikseeritud kokkuleppe alusel pidi 1960. aasta leping lõppema 31. märtsil 2006, välja arvatud juhul, kui seda pikendatakse vastavalt selle sätetele.

6 Euroopa Komisjon leidis 23. jaanuari 1992. aasta otsuses SG (92) D/867 ettevõtjale Alouminion tis Ellados AE antud vaidlusaluse abi kohta, riigiabi NN 83/91 (edaspidi „1992. aasta otsus“), et sellele ettevõtjale kohaldatud soodustariif kujutab endast siseturuga kokkusobivat riigiabi.

7 16. oktoobri 2002. aasta otsusega „[ELTL artiklite 107 ja 108] raames antava riigiabi lubamine – Juhud, mille suhtes komisjonil ei ole vastuväiteid (EÜT 2003, C 9, lk 6), kiitis komisjon heaks toetuse, mille Kreeka Vabariik andis elektrisektoris (edaspidi „2002. aasta otsus“).

8 DEI teavitas 2004. aasta veebruaris apellanti oma kavatsusest 1960. aasta leping üles öelda ja lõpetas vastavalt lepingu sätetele alates 1. aprillist 2006 tema suhtes soodustariifi kohaldamise.

9 Apellant vaidlustas lepingu ülesütlemise liikmesriigi pädevas kohtus.

10 Monomeles Protodikeio Athinon (Ateena ainuisikulise kohtukoosseisuga esimese astme kohus, Kreeka) peatas 5. jaanuari 2007. aasta määruses hagi tagamise kohta (edaspidi „hagi tagamise esimene määrus“) ülesütlemise toime ajutiselt ja *ex nunc*. Nimetatud kohus leidis, et kõnealune ülesütlemine ei olnud 1960. aasta lepingu sätete ja kohaldatava riigisisese õigusliku raamistiku alusel kehtiv.

11 DEI vaidlustas hagi tagamise esimese määruse Polymeles Protodikeio Athinonis (Ateena kollegiaalne esimese astme kohus, Kreeka), kes samuti hagi tagamise üle otsustades rahuldas 6. märtsi 2008. aasta määrusega tema taotluse üles öelda 1960. aasta leping ja lõpetada soodustariifi kohaldamine *ex nunc*.

12 Seega jätkas apellant ajavahemikul 5. jaanuarist 2007 kuni 6. märtsini 2008 (edaspidi „vaidlusalune ajavahemik“) soodustariifi kasutamist.

13 2008. aasta juulis esitati komisjonile mitu kaebust, mis puudutasid eelkõige soodustariifi. Komisjon teatas 27. jaanuari 2010. aasta kirjas Kreeka Vabariigile oma otsusest algatada ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud menetlus ning kutsus huvitatud isikuid esitama oma märkusi ühe kuu jooksul alates kõnealuse otsuse avaldamise kuupäevast.

14 Otsus avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* 16. aprillil 2010 (ELT 2010, C 96, lk 7).

15 Selles otsuses väljendas komisjon kahtlust, kas DEI poolt vaidlusalusel ajavahemikul apellandi suhtes kohaldatud soodustariif oli samal tasemel kui teiste Kreekas asuvate suurte elektri kõrgepinge tööstustarbijate suhtes kohaldatav tariif, arvestades seda, et soodustariifi kohaldamine pidi lõppema 31. märtsil 2006, kuid selle kohaldamist pikendati hagi tagamise esimese määrusega.

16 Kreeka Vabariik, apellant ja DEI esitasid komisjonile oma märkused.

17 Vaidlusaluses otsuses leidis komisjon, et Kreeka Vabariik oli vaidlusalusel ajavahemikul soodustariifi kohaldamise kaudu andnud apellandile ebaseaduslikult riigiabi summas 17,4 miljonit eurot. Kuna komisjon leidis, et abi oli antud ELTL artikli 108 lõiget 3 rikkudes ja järelikult oli see siseturuga kokkusobimatu, kohustas ta Kreeka Vabariiki abi apellandilt tagasi nõudma.

Menetlus Üldkohtus ja 8. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Alouminion vs. komisjon (T-542/11, EU:T:2014:859)

18 Apellant esitas 6. oktoobril 2011 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse vaidlusaluse otsuse tühistamiseks. Apellant esitas oma hagi toetuseks kümme väidet.

19 Üldkohus nõustus 8. oktoobri 2014. aasta kohtuotsuses Alouminion *vs*. komisjon (T-542/11, EU:T:2014:859) selle hagi esimese väitega ja tühistas vaidlusaluse otsuse, võtmata seisukohta teiste esitatud väidete kohta.

Menetlus Euroopa Kohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

20 DEI esitas nimetatud kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 18. detsembril 2014.

21 Euroopa Kohus tühistas 26. oktoobri 2016. aasta kohtuotsusega DEI ja komisjon *vs*. Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797) 8. oktoobri 2014. aasta kohtuotsuse Alouminion *vs*. komisjon (T-542/11, EU:T:2014:859), saatis kohtuasja tagasi Üldkohtusse ja jättis kohtukulude üle otsustamise edaspidiseks.

22 Pärast seda Euroopa Kohtu otsust analüüsis Üldkohus apellandi poolt hagiavalduses esitatud teist kuni kümnendat väidet, mille kohta ta ei olnud võtnud seisukohta 8. oktoobri 2014. aasta kohtuotsuses Alouminion *vs*. komisjon (T-542/11, EU:T:2014:859).

23 Mis puutub konkreetsemalt viiendasse ja seitsmendasse väitesse, siis need võib kokku võtta järgmiselt.

24 Viiendas väites, mis koosnes kolmest väiteosast, heitis apellant komisjonile ette ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist.

25 Esimeses väiteosas väitis apellant, et soodustariif ei ole eelis ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Teises väiteosas vaidlustas apellant sisuliselt tariifi valikulisuse. Kolmandas väiteosas heitis apellant komisjonile ette soodustariifi mõju väära hindamist, kuna soodustariif ei mõjutanud tema sõnul liikmesriikidevahelist kaubandust ega põhjustanud konkurentsi moonutamist.

26 Seitsmenda väite kohaselt rikuti kaitseõigusi.

27 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuses tagasi kõik väited, mille apellant oma hagi põhjendamiseks esitas ning jättis seega hagi tervikuna rahuldamata.

Menetlusosaliste nõuded Euroopa Kohtus

28 Apellant palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus, teha asjas otsus, tühistada vaidlusalune otsus ja mõista kohtukulud välja komisjonilt.

29 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

30 DEI palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus täielikult rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

Menetluse suulise osa uuendamise taotlus

31 Euroopa Kohtu kantseleisse 9. septembril 2019 saabunud kirjas taotles apellant puuduste kõrvaldamist dokumendis, mille ta oli juba Üldkohtule esitanud või selle asemel suulise menetluse uuendamist Euroopa Kohtu kodukorra artikli 83 alusel selle dokumendi puuduste kõrvaldamise eesmärgil.

32 Oma taotlust põhjendades väidab apellant, et Euroopa Kohtu istungil märkis komisjon, et hagiavalduse lisas 12 esitatud tabel, milles olid näidatud vastavalt soodustariifi ja teiste kõrgepinge tööstustarbijate suhtes kohaldatava tariifi kohaldamisest tulenevad summad, oli vaidlusaluse ajavahemiku ulatuses loetamatu.

33 Apellant möönis, et selle dokumendi lugemise võisid teha raskeks kasutatud värvid, korduv valguskoopiate tegemine ja digiteerimine ning seetõttu palus ta luba esitada uuesti dokument versioonis, milles varem esinenud ebaselgused on kõrvaldatud, et parandada loetavust ja võimaldada Euroopa Kohtul seda arvesse võtta.

34 On oluline rõhutada, et kuna Euroopa Kohus jättis dokumendi puuduste kõrvaldamise taotluse rahuldamata selle hilinenud esitamise tõttu, tuleb apellandi kirja pidada suulise menetluse uuendamise taotluseks.

35 Sellega seoses tuleb märkida, et Euroopa Kohus võib igal ajal pärast kohtujuristi ärakuulamist teha kodukorra artikli 83 alusel määruse menetluse suulise osa uuendamiseks, eelkõige kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui asja lahendamisel tuleks tugineda argumendile, mille üle pooled ei ole vaielnud (6. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Käesoleval juhul taotleb apellant suulise menetluse uuendamist üksnes selleks, et saada luba puuduste kõrvaldamiseks ja esitada kõnealune dokument kujul, mis tema arvates on loetav, et Euroopa Kohus saaks seda arvesse võtta.

37 Tuleb aga märkida, et selles dokumendis sisalduv tabel oli Euroopa Kohtu menetluses oleva kohtuvaidluse lahendamisel piisavalt loetav sellisena kui see oli esitatud Üldkohtule esitatud hagiavalduse lisas 12. Järelikult sai Euroopa Kohus nimetatud dokumenti arvesse võtta.

38 Sellest järeldub, et Euroopa Kohtul on piisavalt teavet ja kõik vajalikud tõendid käesoleva apellatsioonkaebuse üle otsustamiseks.

39 Seega tuleb pärast kohtujuristi ärakuulamist jätta menetluse suulise osa uuendamise taotlus rahuldamata.

Apellatsioonkaebus

40 Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks kolm väidet, milles ta sisuliselt kritiseerib arutluskäiku, millega Üldkohus lükkas tagasi apellandi poolt Üldkohtus esitatud viienda ja seitsmenda väite.

41 Esimene väide ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumise kohta jaguneb kolmeks osaks, mis käsitlevad Üldkohtu hinnangut eelise olemasolu, väidetava eelise valikulisuse ning asjaomase meetme mõju kohta liikmesriikidevahelisele kaubandusele ja konkurentsile.

42 Teise väite kohaselt rikkus Üldkohus temal lasuvat põhjendamiskohustust.

43 Kolmanda väite kohaselt rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta lükkas tagasi talle esitatud seitsmenda väite kaitseõiguste rikkumise kohta.

44 Käesoleva apellatsioonkaebuse põhjendatuse analüüsi hõlbustamiseks tuleb kõigepealt analüüsida kolmandat väidet, seejärel esimese väite teist ja kolmandat osa ning lõpuks esimese väite esimest osa ja teist väidet koos.

Kolmas väide

Poolte argumendid

45 Kolmandas väites heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist, mis seisneb apellandi kaitseõiguste rikkumise kohta esitatud argumentide tagasilükkamises vaidlustatud kohtuotsuse punktides 179–200.

46 Apellant heidab Üldkohtule ette eelkõige seda, et Üldkohus leidis esiteks, et kaitseõigused, millele abisaaja võib tugineda, piirduvad õigusega osaleda haldusmenetluses, ning teiseks, et apellant ei tuginenud asjaoludele, mis osutaksid, et väidetava rikkumise puudumisel oleks menetlus võinud viia teistsuguse tulemuseni.

47 Apellant rõhutab sellega seoses, et üldiselt kompenseerib riigiabi järelevalve menetluses abisaaja menetluslike tagatiste puudumist asjaolu, et liikmesriikide huvid ühtivad abisaaja huvidega, mistõttu nad koostavad toimikud koos, ja vajaduse korral esitavad ühised vastuväited komisjoni võimalikele etteheidetele.

48 Apellant rõhutas juba Üldkohtus, et käesoleval juhul see nii ei ole. Nimelt ei lange tema kui asjaomase abisaaja huvid Kreeka riigi huvidega kokku ning seetõttu ei osalenud ta erinevalt DEIst komisjoni menetluses, tal ei palutud esitada tõendeid ega teavitatud teda uurimisest. Seega sai ta selle uurimise toimumisest teada alles siis, kui teade põhjaliku uurimise kohta oli avaldatud.

49 Apellant lisab, et kuna komisjon ei viidanud selles teates 2002. aasta otsusele, mis kujutas endast vaidlusaluse otsuse peamist alustala, oli tal võimalik esitada selle kohta oma argumendid vaid Üldkohtus esitatud hagi raames. Vastupidi sellele, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 197, lükates tema argumendid tagasi põhjusel, et need olid esitatud pärast tähtaja möödumist, ei olnud apellanti ära kuulatud ja seega rikuti tema kaitseõigusi.

50 Lisaks väidab apellant, et Üldkohus leidis ekslikult, et ta ei ole esitanud argumente selle kohta, et tulemus oleks olnud erinev, kui tal oleks olnud võimalus esitada oma argumendid 2002. aasta otsuse kohta. Apellandi sõnul väitis ta Üldkohtus, et kui kaitseõigusi oleks järgitud, ei oleks see otsus saanud olla osa vaidlusaluse otsuse põhjendusest, sest selles ei ole mainitud, et soodustariif kujutab endast riigiabi. Igal juhul ei saa 2002. aasta otsusele tema vastu tugineda.

51 Komisjon ja DEI leiavad, et see väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

52 Kõigepealt on oluline märkida, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt, mida Üldkohus on osundatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 194, ei mängi abisaaja riigiabi järelevalve menetluses teiste huvitatud isikute hulgas erilist rolli ega saa tugineda kaitseõigustele (vt selle kohta 24. septembri 2002. aasta kohtuotsus, Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs*. komisjon, C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, punkt 83).

53 Ometi võis apellant kui kõnealuse abi saaja – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 196 leidis – esitada vaidlusaluse otsuse vastuvõtmiseni viinud menetluses märkusi, kuna see õigus on sätestatud eelkõige ELTL artikli 108 lõikes 2.

54 Nagu nähtub Euroopa Kohtule esitatud toimikust ja nagu leidis kinnitust Euroopa Kohtu istungil, oli apellandil võimalik selles menetluses märkusi esitada.

55 Järelikult otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 197 õigesti, et apellandil ei olnud alust selles menetluses kaitseõiguste rikkumisele tugineda.

56 Mis puudutab 2002. aasta otsust, siis tuleb märkida, nagu seda tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 187, et komisjonil ei olnud kohustust esitada ametliku uurimismenetluse algatamise teates kõnealuse abi lõplikku analüüsi.

57 Kuna 2002. aasta otsus avaldati *Euroopa Ühenduste Teatajas* ja seega apellandil oli võimalus sellega tutvuda, ei saa apellant mingil juhul põhjendatult väita, et see, et nimetatud teates puudus viide sellele otsusele, takistas tal selle otsuse olemasolust teadasaamist, ega seda, et nimetatud otsusele ei saa tema vastu tugineda.

58 Mis puudutab etteheidet, et Üldkohus leidis ekslikult, et apellant ei olnud Üldkohtus väitnud, et tulemus olnuks teistsugune, kui tal oleks olnud võimalus esitada oma argumendid 2002. aasta otsuse kohta, siis põhineb see etteheide vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendamisel.

59 Üldkohus ei ole selle kohtuotsuse punktis 199 märkinud, et apellant ei tuginenud sellekohastele asjaoludele, vaid et ta ei tuginenud ühelegi asjaolule, mis osutaks, et ilma väidetava rikkumiseta oleks menetlus võinud lõppeda teistsuguse tulemusega.

60 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite teine osa

Poolte argumendid

61 Esimese väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist kõnealuse eelise valikulisuse hindamisel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 146–148.

62 Apellant on seisukohal, et Üldkohus keskendus ekslikult asjaolule, et vaidlusalusel ajavahemikul oli ta ainus ettevõtja, kes soodustariifist kasu sai ega võtnud arvesse kõnealuse meetme õiguslikku vormi ega põhjusi, miks meede vastu võeti.

63 Apellant märgib, et 4. juuni 2015. aasta kohtuotsuses komisjon *vs.* MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, punkt 60) täpsustas Euroopa Kohus, et konkreetse meetme valikulisust tuleb hinnata selle menetlusliku raamistiku kontekstis, milles meede võeti. Euroopa Kohus on leidnud, et valikulisuse nõue on erinev sõltuvalt sellest, kas asjaomane meede on kavandatud abikava või individuaalse abina. Viimati nimetatud juhul võimaldab majandusliku eelise tuvastamine põhimõtteliselt eeldada, et see on valikuline. Seevastu üldise abikava analüüsimisel tuleb kindlaks teha, kas asjaomane meede, mis annab küll üldise ulatusega eelise, teeb seda ainult teatavate ettevõtjate või teatavate tegevussektorite huvides.

64 Apellant järeldab sellest, et Üldkohus oleks pidanud kontrollima, kas liikmesriigi kohus, tehes esimese hagi tagamise määruse, kohtles erinevalt ettevõtjaid, kes on taotletavat eesmärki silmas pidades võrreldavas olukorras, ja andis seega apellandile valikuliselt eelise, mis võis seada ta soodsamasse seisu võrreldes teiste võrreldavas olukorras olevate ettevõtjatega.

65 Kuna liikmesriigi kohus hagi tagamisel ja otsustades esialgse õiguskaitse meetmete üle kohaldas lihtsalt Kreeka õiguse üldsätteid, mis kaitsevad kõiki menetlusosalisi, kes väidavad, et neid on lepingujärgsetest õigustest ilma jäetud, siis ei viita miski sellele, et apellandile esimese hagi tagamise määrusega võimaldatud meetmetega analoogseid meetmeid ei oleks võimaldatud võrreldavas olukorras kõigile teistele ettevõtjatele, muu hulgas Larkole, kes on teine Kreekas asuv elektri kõrgepinge suurtarbija ja kes nagu apellantki sai soodustariifi kasutada, välja arvatud vaidlusalusel ajavahemikul. Järelikult ei sisaldanud asjaomase meetme vastuvõtmine ühtki selektiivset elementi.

66 Komisjon ja DEI leiavad, et esimese väite teine osa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

67 Oluline on märkida, et 4. juuni 2015. aasta kohtuotsusest komisjon *vs.* MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362, punkt 60) tuleneb, et valikulisuse nõue erineb olenevalt sellest, kas asjaomane meede kujutab endast üldist abikava või individuaalset abi. Viimati nimetatud juhul lubab majandusliku eelise tuvastamine põhimõtteliselt eeldada, et see on valikuline.

68 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et vastupidi sellele, mida väidab apellant, ei kujuta kõnealune meede, see tähendab hagi tagamise esimesest määrusest tulenev meede, endast mitte üldist abikava, vaid individuaalset abi.

69 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 147 märkis, tekitas esimene hagi tagamise määrus *ex nunc* mõju nii, et see puudutas üksnes vaidluse pooli, nimelt apellanti ja DEId. Seega ei saa seda meedet pidada üldiseks abikavaks.

70 Seda järeldust ei sea kahtluse alla apellandi argument, et teine suur elektrienergia tööstustarbija Larko, kes on DEI klient, ja kelle suhtes kohaldati soodustariifi, oleks võinud saavutada hagi tagamise üle otsustava liikmesriigi kohtus analoogsed meetmed, kui võimaldati apellandile esimese hagi tagamise määrusega.

71 Hagi tagamise menetluses on kohtul kaalutlusruum, kas võimaldada meetmeid, mille eesmärk on kaitsta tema menetluses oleva vaidluse poolte huve, ning see võib varieeruda sõltuvalt vaidlust iseloomustavatest erilistest asjaoludest. Selles kontekstis ei saa eeldada, et mõni teine ettevõtja peale apellandi oleks taotluse esitamise korral võinud saavutada analoogsed meetmed nendega, mis võimaldati apellandile esimese hagi tagamise määrusega.

72 Kuna argumendid, millele apellant tugineb apellatsioonkaebuse esimese väite teises osas, põhinevad ekslikul eeldusel, et kõnealune meede kujutab endast üldist abikava, tuleb see väiteosa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite kolmas osa

Poolte argumendid

73 Esimese väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette mitut õigusnormi rikkumist ja tõendite vääritimõistmist kõnealuse meetme kaubandusele ja konkurentsile avalduva mõju hindamisel.

74 Apellant kinnitab, et ta tugines Üldkohtus Euroopa Kohtu praktikale, mis tuleneb 17. septembri 1980. aasta kohtuotsusest Philip Morris Holland *vs*. komisjon (730/79, EU:C:1980:209, punkt 11) ja mille kohaselt on komisjonil kohustus tõendada, et kõnealune meede on tugevdanud või võinud tugevdada apellandi seisundit, võrreldes teiste alumiiniumisektori ettevõtjatega liikmesriikidevahelises kaubanduses.

75 Apellant väidab, et kõnealusel meetmel ei saanud olla sellist mõju, kuna käideldav alumiinium on ühetaoline toode, mille hind määratakse sisuliselt kindlaks rahvusvahelisel turul, mistõttu talle kohaldatud soodustariifist tulenevat kulude mis tahes vähendamist ei saa üle kanda tema toodete müügihinnale. Lisaks nähtub eelkõige 1992. aasta otsusest, et vaidlusalusel ajavahemikul ületas soodustariif märkimisväärselt tema rahvusvaheliste konkurentide poolt makstud elektrienergia hinda.

76 Apellant väidab, et Üldkohus eksis, kui ta analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 159–164 küsimust, kas vaidlusalune meede võis tugevdada tema majanduslikku positsiooni soodustariifi kohaldamise tõttu. Nimelt oleks Üldkohus pidanud uurima, kas apellandile antud eelis võis mõjutada tema konkurentsiseisundit, võrreldes teiste alumiiniumitootjatega, kes tegutsevad Euroopa ja üleilmsel turul.

77 Üldkohus piirdus tõdemusega, et kõnealune abi ei saanud mõjutada konkurentsi apellandi konkurentide müügihinnast madalama müügihinna tõttu, kuna need hinnad määrati kindlaks turul sõltumata apellandi tahtest. Nii tuvastas Üldkohus nagu komisjongi konkurentsi moonutamise ja kaubanduse mõjutamise, tuginedes üksnes asjaolule, et tootmiskulude vähendamise tõttu oleks apellant pidanud kas saama vaidlusalusel ajavahemikul rohkem kasu või kandma vähem kahju, ilma et oleks siiski kontrollinud, kas apellandil oli võimalik kasutada saadud majanduslikku eelist oma konkurentsiseisundi parandamiseks alumiiniumiturul.

78 Apellant lisab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 165 ja 166 lükkas Üldkohus vääralt ja ilma põhjenduseta tagasi tema argumendid 1992. aasta otsuse ja talle esitatud muude majandusandmete kohta ning rikkus seetõttu õigusnormi.

79 Apellandi sõnul on 1992. aasta otsus asjakohane, kuna selles tunnistatakse kaudselt, et tema konkurentsiseisundit turul sai mõjutada üksnes siis, kui DEI sai tarnida talle elektrit hinnaga, mis on madalam tema peamiste konkurentide tasutavast hinnast. Majandusandmed, mille Üldkohus jättis välja põhjendusel, et need puudutavad vaidlusalusest ajavahemikust erinevaid ajavahemikke, on asjakohased kuna need puudutavad sektorit, kus investeeringud tehakse ja lepingud sõlmitakse aastakümneteks.

80 Apellant lisab, et Üldkohus jättis ekslikult tähelepanuta, et apellant esitas talle tõendeid vaidlusaluse ajavahemiku kohta, muu hulgas ülevaate tema peamiste konkurentide poolt elektrienergia tarbimise eest makstud hindade ja tegelike maailmaturu hindade kohta 2006. aasta vältel. Hagi tagamise esimese määruse vastuvõtmise ajal tuvastatud majandusandmed on 2006. aastat puudutavad andmed, mis on asjakohased, et kindlaks määrata kõnealuse meetme potentsiaalne mõju kaubandusele ja konkurentsile.

81 Komisjon ja DEI leiavad, et esimese väite kolmas osa tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

82 Tuleb märkida, et nagu nähtub Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, millele Üldkohus viitab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 157, ei pea komisjon tõendama abi tegelikku mõju liikmesriikidevahelisele kaubandusele ega konkurentsi tegelikku moonutamist, vaid üksnes uurima, kas abi võib mõjutada kaubandust ja kahjustada konkurentsi (29. aprilli 2004. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-372/97, EU:C:2004:234, punkt 44, ja 15. detsembri 2005. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, C-66/02, EU:C:2005:768, punkt 111).

83 Kui abi tugevdab ühe ettevõtja positsiooni võrreldes teiste konkureerivate ettevõtjatega liidu siseturul, tuleb asuda seisukohale, et abi viimaseid mõjutab (17. septembri 1980. aasta kohtuotsus Philip Morris Holland *vs.* komisjon, 730/79, EU:C:1980:209, punkt 11, ja 20. novembri 2003. aasta kohtuotsus GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, punkt 41).

84 Käesoleval juhul tuleb märkida, et olles asunud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 159 ja 160 seisukohale, et vaidlusalusest otsusest nähtub, et apellant tegutses sektoris, kus toimub nende toodetega intensiivne liikmesriikidevaheline kauplemine ja alumiiniumi toodetakse peale Kreeka Vabariigi veel üheksas liikmesriigis, ja et kõnealune meede tugevdas apellandi positsiooni liikmesriikidevahelises kaubanduses võrreldes teiste konkureerivate ettevõtjatega, tunnistas Üldkohus õigeks komisjoni sedastuse, et nimetatud ettevõtjaid kahjustati kõnealuse meetmega ja et järelikult oli konkurentsi moonutamise ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele avalduva mõju kriteerium täidetud.

85 Sellega seoses lükkas Üldkohus tagasi apellandi argumendid, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 161–164, et esiteks ei saa tõsiseltvõetavalt vastu vaielda sellele, et soodustariif vähendas apellandi tootmiskulusid, sõltumata muudes liikmesriikides kui Kreeka Vabariik asuvate konkureerivate ettevõtjate tootmiskuludest, ning teiseks, et isegi kui asjaomaste toodete müügihinnad määrati kindlaks börsil rahvusvahelisel tasandil, mistõttu apellant ei saanud kajastada tootmiskulude kokkuhoidu müügihinnas, oli tal siiski võimalik saada DEI poolt kohaldatud soodustariifi alusel kasu, erinevalt nendes teistes liikmesriikides asuvatest konkureerivatest ettevõtjatest.

86 Seega tuleb tõdeda, et Üldkohtu põhjenduskäik, millega sooviti tõendada, et kõnealune meede võis mõjutada liikmesriikidevahelist kaubandust ja moonutada konkurentsi, on kooskõlas käesoleva kohtuotsuse punktides 82 ja 83 osutatud Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikaga.

87 Seetõttu ei saa olla edukas apellandi argumentatsioon, mille kohaselt oleks Üldkohus pidanud kontrollima, kas apellant sai tegelikult kasutada soodustariifi kohaldamisest tulenenud majanduslikku eelist oma konkurentsiseisundi parandamiseks alumiiniumiturul.

88 Mis puudutab argumente 1992. aasta otsuse ja apellandi esitatud majandusandmete, eelkõige 2006. aasta statistilisi andmeid sisaldava aruande kohta, siis piisab märkimisest, et need puudutavad muid ajavahemikke kui vaidlusalune ajavahemik, mis vältas 5. jaanuarist 2007 kuni 6. märtsini 2008, ning et järelikult ei ole need asjakohased. Seega lükkas Üldkohus need vaidlustatud kohtuotsuse punktis 165 õigesti tagasi.

89 Eeltoodust tuleneb, et Üldkohtu hinnangus kõnealuse meetme mõju kohta kaubandusele ja konkurentsile ei olnud tegemist ei tõendite vääritimõistmise ega õigusnormide rikkumisega.

90 Seega tuleb esimese väite kolmas osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite esimene osa ja teine väide

91 Esimese väite esimeses osas ja teises väites heidab apellant Üldkohtule esiteks ette mitme õigusnormi rikkumist ja asjaolude vääritimõistmist eelise olemasolu hindamisel vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117–138, ning teiseks seda, et Üldkohus rikkus põhjendamiskohustust.

92 Esiteks tuleb uurida Üldkohtu poolt õigusnormi rikkumist puudutavat ja teiseks asjaolude vääritimõistmist ja põhjendamiskohustuse rikkumist puudutavat argumentatsiooni.

Väidetavad õigusnormi rikkumised Üldkohtu poolt

– Menetlusosaliste argumendid

93 Esimesena heidab apellant Üldkohtule ette seda, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 115–138 eraldi ja järgemööda küsimust, kas apellant sai kasu madalamatest tootmiskuludest, mis tulenesid soodustariifi kohaldamisest, majanduslikest põhjustest saadud eelise küsimust ning eraõigusliku investori kriteeriumi kohaldamise küsimust. Nii toimides jättis Üldkohus kontrollimata, kas soodustariifi võib pidada tavaliste turutingimustega kooskõlas olevaks.

94 See lähenemine on vastuolus Euroopa Kohtu praktikaga, eelkõige 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusega komisjon *vs.* Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, punktid 21, 23 ja 66), milles Euroopa Kohus leidis, et neid asjaolusid tuleb analüüsida samal ajal ja koos, et teha kindlaks, kas ettevõtja on saanud eelise. Selles kohtuotsuses täpsustas Euroopa Kohus samuti esiteks, et tingimused, millele peab vastama meede, et kuuluda ELTL artikli 107 tähenduses mõiste „abi“ alla, ei ole täidetud, kui abi saanud ettevõtja võiks tavapärastele turutingimustele vastavatel asjaoludel saada sama eelise, ning teiseks ei ole eraõigusliku investori kriteeriumi uurimine erand, mida ei kohaldata, kui abi olemasolu on kindlaks tehtud, vaid see on üks asjaoludest, mida komisjon peab abi olemasolu tuvastamisel arvesse võtma.

95 Teisena heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane keeldus uurimast kõnealuse eelise majanduslikku põhjendatust, ja seda, et ta kohaldas vääralt sellise põhjendatuse tõendamiskoormise eeskirju.

96 Sellega seoses väidab apellant, et Üldkohus leidis vääralt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 125–127 esiteks, et kui eelise olemasolu on tuvastatud, ei ole komisjonil kohustust omal algatusel kontrollida majanduslike põhjenduste olemasolu ja põhjenduste tõendamine on asjaomase liikmesriigi ülesanne, juhul kui ta soovib komisjoni hinnangut vaidlustada, ja teiseks, et komisjonil oli õigus seejuures piirduda asjaoludega, mille liikmesriik esitas haldusmenetluses, ja et kuna Kreeka Vabariik ei ole esitanud sellesisulisi argumente, siis ei saa vaidlusalust otsust sellest küljest kritiseerida.

97 Apellant on seisukohal, et Üldkohtu arutluskäigus on rikutud õigusnormi, kuna Üldkohus pöörab abi olemasolu tõendamiskoormise ümber ja jätab ekslikult komisjoni kohustuseks üksnes asjaomase liikmesriigi poolt haldusmenetluse käigus esitatud väidete hindamise.

98 Apellandi arvates on see arutluskäik vastuolus Euroopa Kohtu 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusega komisjon *vs.* Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, punktid 23–26) ja komisjoni kohustusega viia läbi hoolikas ja erapooletu uurimine, nagu nähtub 2. septembri 2010. aasta kohtuotsuse komisjon *vs.* Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480) punktist 90. Isegi kui eeldada, et komisjon ei ole kohustatud omal algatusel majanduslikku põhjendatust kontrollima, on ta kohustatud analüüsima argumente, mida kõnealuse abi saaja talle kohtueelses menetluses esitas.

99 Apellant lisab, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 128 kinnitas, et DEI väitis apellandi elektritarnijana täiesti ühemõtteliselt, et soodustariif oli vaidlusalusel ajavahemikul väiksem kui tema tootmiskulud ning seda ka ei hüvitatud. See väide kujutab endast põhjenduse lubamatut muutmist, kuna vaidlusaluses otsuses jättis komisjon uurimata, kas sel ajavahemikul oli soodustariif tegelikult DEI tootmiskuludest madalam.

100 Lisaks ei kontrollinud Üldkohus nende materjalide tõelevastavust ega võtnud arvesse apellandi sellekohaseid tõendeid. Need tõendavad, et soodustariif kattis DEI tootmiskulud ja tagas talle mõistliku kasumi, eelkõige seetõttu, et DEI sai osa apellandi kasumist.

101 Kolmandana heidab apellant Üldkohtule ette mitme õigusnormi rikkumist eraõigusliku investori kriteeriumi hindamisel.

102 Apellant, kes viitab 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusele komisjon *vs*. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, punktid 43 ja 48), väidab, et Üldkohus oli käesolevas asjas kohustatud seda kriteeriumi arvesse võtma ja et ta tegi vea, kui ta ilmutas kahtlust selle kohaldatavuses ega võtnud arvesse selle kriteeriumi tähtsust, et hinnata, kas kõnealune meede kajastab tavalisi turutingimusi.

103 Apellant väidab, et Üldkohus ei võtnud üksikasjalikult arvesse käesoleva juhtumi väga eripäraseid asjaolusid, millele ta Üldkohtus tugines, eelkõige asjaolu, et – nagu tunnistasid Kreeka ja Euroopa Liidu konkurentsikaitse valdkonna pädevad ametiasutused – DEI on turgu valitsev ettevõtja, kes aastakümneid süstemaatiliselt kuritarvitab enda turupositsiooni oma hinnapoliitika kaudu. Samuti jättis Üldkohus arvesse võtmata asjaolu, et apellandil ei ole alternatiivset elektrivarustuse allikat, mistõttu peaks ta oma tegevuse lõpetama, kui ta enam DEI-lt elektrit ei ostaks.

104 Lisaks tugines Üldkohus ekslikult eeldusele, et apellandi suhtes kehtis kohustuslikult reguleeritud tariif A-150, mis Kreekas oli ette nähtud suurtele tööstustarbijatele, ilma et oleks olnud võimalust sellest kohustusest seaduslikult kõrvale kalduda. Kuna see eeldus ei tulene vaidlusalusest otsusest, siis on tegemist põhjenduse lubamatu muutmisega Üldkohtu poolt.

105 Igal juhul ei kujuta reguleeritud tariif A-150 endast adekvaatset võrdlusraamistikku käesolevas asjas eelise olemasolu hindamiseks. Apellandi sõnul, kes viitab 21. jaanuari 2016. aasta kohtumäärusele Alcoa Trasformazioni *vs*. komisjon (C-604/14 P, ei avaldata, EU:C:2016:54, punktid 38 ja 39) ning 20. septembri 2017. aasta kohtuotsusele komisjon *vs*. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706), pidi komisjon sellega seoses tegema analüüsi hüpoteetilise turuhinna põhjal.

106 Apellant lisab 5. juuni 2012. aasta kohtuotsusele komisjon *vs*. EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318, punkt 78) tuginedes, et selle menetluse tulemus, mille eesmärk on hinnata, kas meede annab eelise, sõltub küsimusest, kas see eelis võib esineda tavapärastele turutingimustele vastavatel asjaoludel. Käesoleval juhul on asjaolud teistsugused.

107 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 132 ja 133, milles Üldkohus esiteks välistas, et eraõiguslik investor oleks kasutanud sellist tariifi nagu soodustariif sellest kõrgema tavatariifi asemel, kui ta ei oleks eeldanud hüvitist, ning teiseks leidis, et apellant ei ole sellist hüvitist üldse maininud, siis väidab apellant, et seda tehes moonutas Üldkohus asjaolusid.

108 Üldkohus on nimelt jätnud tähelepanuta, et apellant esitas selle kohta üksikasjalikke argumente ning muu hulgas tõendas, et 1960. aasta lepingus ette nähtud hinnastamismeetod võimaldas DEI-l apellandi alumiiniumimüügist kasu saamises kaudselt osaleda, kasutades elektri tarnimisel kõrgemaid hindu, kui metalliturul olid hinnad kõrgemad.

109 Lisaks on Üldkohtu seisukohas jäetud tähelepanuta asjaolu, et viie kuu jooksul vaidlusalusest ajavahemikust – sealhulgas hagi tagamise esimese määruse tegemise ajal – oli soodustariif kõrgem tavalisest tariifist A-150, mistõttu soodustariifi kohaldamine ei andnud apellandile mingit eelist.

110 Seoses asjakohase ajavahemikuga eelise olemasolu hindamiseks väidab apellant, et Üldkohus oleks pidanud arvesse võtma mitte 14kuulist ajavahemikku, mille jooksul esimene hagi tagamise määrus mõju avaldas, vaid kogu ajavahemikku, mille jooksul võis nimetatud määrus mõju avaldada, kuna see periood ulatub kohtuotsuse tegemiseni tavalise kohtumenetluse raames 1960. aasta lepingu ülesütlemise kehtivuse kohta.

111 Lisaks nähtub 16. mai 2002. aasta kohtuotsusest Prantsusmaa *vs.* komisjon (C-482/99, EU:C:2002:294, punkt 71) ja 21. märtsi 2013. aasta kohtuotsusest Magdeburger Mühlenwerke (C-129/12, EU:C:2013:200, punkt 40), et ajahetk selleks, et hinnata, kas käesoleval juhul asjaomane liikmesriik käitus või mitte turumajanduse tingimustes tegutseva aruka investorina, ja seega, kas 1960. aasta lepingus ette nähtud hinnastamismeetod kujutas endast eelist, mida ei esine tavapärastel turutingimustel, ei ole mitte 2004. aasta veebruaris, mil DEI teatas lepingu ülesütlemisest, vaid 2007. aasta jaanuaris, mil tehti hagi tagamise esimene määrus, sest osutatud Euroopa Kohtu praktika kohaselt on määrava tähtsusega ajahetk see, kui õigus saada abi on antud abisaajale liikmesriigi õigusnormide alusel.

112 Apellant väidab, et Üldkohtu seisukoht, mille kohaselt 1960. aasta lepingu üleütlemine DEI poolt näitab, et 2007. aasta jaanuaris ei aktsepteerinud eraõiguslik ettevõtja 1960. aasta lepingus ette nähtud alumiiniumi turuhinnaga seotud hinnastamismeetodi kohaldamist, on ekslik.

113 Selle meetodi kohaldamine 2007. aasta jaanuaris oleks toonud kaasa elektri kõrgema hinna kui reguleeritud tariifist A-150 tulenev hind. Lisaks kohaldas DEI enne ja pärast vaidlusalust ajavahemikku apellandile tariifi, mis samuti seostas elektri tarnimise hinna alumiiniumi hinnaga rahvusvahelisel turul, mille tulemusel jõuti soodustariifi kohaldamisest tulenevast hinnast märkimisväärselt madalama hinnani. Komisjon leidis seega, et viimati nimetatud tariifi puhul ei ole tegemist riigiabiga.

114 Apellant lisab, et DEI ei taotlenud kohe esimese hagi tagamise määruse tühistamist, mis näitab, et 2007. aastal oli soodustariif äriliselt atraktiivne. Lisaks tuvastas komisjon oma 1992. aasta otsuses, et DEI sai märkimisväärse aja jooksul olulist kasu ning seetõttu võis ta tarnida elektrit teatavatele olulistele tarbijatele nagu apellant alandatud hinnaga.

115 Apellandi sõnul rikkus Üldkohus õigusnormi ka siis, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 134, et tuginemine elektrienergia valdkonna teisesele õigusele, Rythmistiki Archi Energeiase (Kreeka energiaamet) otsustele ja ELTL artikli 102 rikkumisele ei saa mõjutada hinnangut, mille kohaselt erainvestor ei soovi kohaldada sellist tariifi nagu soodustariif.

116 Oma repliigis lisab apellant, viidates 9. juuni 2011. aasta kohtuotsusele Comitato „Venezia vuole vivere“ jt *vs.* komisjon (C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, punkt 99), ning 5. juuni 2012. aasta kohtuotsusele komisjon *vs.* EDF (C-124/10 P, EU:C:2012:318), et kui eeldada, et asjaomane meede ei ole mitte soodustariif, vaid esimene hagi tagamise määrus, siis asjaolu, et kohus ei lähtu ärilistest parameetritest, ei takista erainvestori kriteeriumi kohaldamist, kuna ELTL artikkel 107 ei erista riiklikke sekkumisi põhjuste või eesmärkide järgi, vaid määratleb neid nende mõju põhjal.

117 Komisjon ja DEI leiavad, et esimese väite esimene osa ja teine väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

– Euroopa Kohtu hinnang

118 Esiteks, mis puudutab argumenti, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta analüüsis eraldi ja järgemööda küsimust, kas apellant sai kasu madalamatest tootmiskuludest, mis tulenesid soodustariifi kohaldamisest, majanduslikest põhjustest saadud eelise küsimust ning eraõigusliku investori

kriteeriumi kohaldamise küsimust, siis piisab, kui tõdeda, et see argument põhineb 20. septembri 2017. aasta kohtuotsuse komisjon *vs*. Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706) ekslikul tõlgendusel.

119 Vastupidi sellele, mida kinnitab apellant, ei nähtu nimetatud kohtuotsusest, et Üldkohus oleks pidanud neid asjaolusid koos analüüsima.

120 Järelikult ei saa Üldkohtule sellega seoses ette heita õigusnormi rikkumist.

121 Mis puudutab teiseks argumenti, et Üldkohus keeldus uurimast kõnealuse eelise majanduslikku põhjendatust, siis tuleb tõdeda, et see põhineb vaidlustatud kohtuotsuse ekslikul tõlgendamisel, kuna selle otsuse punktidest 124-130 nähtub selgelt, et Üldkohus analüüsis küsimust, kas soodustariifi võis käesoleval juhul põhjendada majanduslike põhjustega.

122 Mis puudutab kolmandaks argumente eelise majandusliku põhjendatuse tõendamiskoormist puudutavate normide väära kohaldamise kohta, täpsemalt argumenti, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas, et komisjon pidi haldusmenetluses arvesse võtma üksnes asjaomase liikmesriigi esitatud argumente majandusliku põhjendatuse kohta, siis on oluline märkida, et nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 125 leidis, ei pea komisjon omal algatusel kontrollima majanduslikku põhjendatust.

123 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleneb siiski, et komisjon on riigiabi puudutavate ELi toimimise lepingu põhireeglite nõuetekohase kohaldamise huvides kohustatud viima vaatlusaluste meetmete uurimise läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleks lõpliku otsuse tegemisel selleks võimalikult täielikud ja usaldusväärsed tõendid (2. septembri 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 90 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega tuleneb hea halduse põhimõttest, et komisjon peab põhimõtteliselt sellekohasel juhul võtma arvesse majanduslikke põhjendusi, mida abisaaja võib kontrollimenetluse käigus esitada.

124 Sellest tuleneb, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 126 vääralt, et komisjonil oli õigus piirduda liikmesriigi poolt haldusmenetluses esitatud tõenditega.

125 Siiski tuleb tõdeda, et see viga ei ole sellist laadi, mis tooks kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise.

126 Nimelt kinnitas komisjon Euroopa Kohtu istungil, nagu ta väitis Üldkohtuski, et apellandi esitatud argumendid kõnealuse eelise majandusliku põhjendatuse kohta on esitatud hilinenult ja seega vastuvõetamatud.

127 Neid asjaolusid arvestades ei olnud komisjonil käesoleval juhul kohustust võtta arvesse argumente eelise majandusliku põhjendatuse kohta, mille apellant oli haldusmenetluse käigus esitanud.

128 Mis puudutab argumenti, et Üldkohus muutis lubamatult põhjendusi ja tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 128, et isegi kui asuda seisukohale, et komisjon oli kohustatud kontrollima põhjenduste olemasolu, kuid DEI apellandi elektritarnijana oli kinnitanud täiesti ühemõtteliselt, et soodustariif oli vaidlusalusel ajavahemikul madalam kui tema vastavad tootmiskulud ja seda ei kompenseeritud muul moel, siis on oluline rõhutada, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 129 esitatud kaalutlustest tulenevalt, mille kohaselt komisjon võis järeldada 1960. aasta lepingu ülesütlemisest DEI poolt, et soodustariif ei saanud olla põhjendatud tema majanduslike põhjustega, et Üldkohtu poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 128 tehtud järelduse eesmärk oli tegelikult kinnitada selle järelduse põhjendatust, milleni komisjon vaidlusaluses otsuses kõnealuse meetmega antud eelise majandusliku põhjendatuse kohta jõudis.

129 Nimelt tuvastas komisjon vaidlusaluses otsuses esiteks, et soodustariif võimaldas apellandil vähendada oma jooksvaid kulusid ja et DEI tegevus – eelkõige asjaolu, et viimane otsustas 1960. aasta lepingu üles öelda kohe, kui see oli võimalik – näitas selgelt, et soodustariif ei vastanud turuhinnale, ning teiseks, et Kreeka ametiasutused ei esitanud ühtegi tõendit soodustariifi kohaldamise õigustatuse kohta.

130 Lisaks viitas komisjon 2002. aasta otsusele, millest tema sõnul nähtub, et DEI pidi võimaldama apellandile soodustariifi, kuigi ta ei oleks pidanud seda tegema tavapärastes turutingimustes. Komisjon tuletas sellega seoses meelde, et kõnealune otsus puudutab toetust, mille Kreeka Vabariik pidi DEI-le andma ja mille eesmärk oli võimaldada DEI-l saada hüvitist luhtunud kulude eest, mida ta kandis seoses soodustariifi kohaldamisega apellandile, ning et ta oli selle toetuse heaks kiitnud, kuna see kujutas endast DEI-le tekkinud ebasoodsa olukorra eest makstavat hüvitist.

131 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 128 ja 129 leidis Üldkohus, et järeldust, millele komisjon vaidlusaluses otsuses jõudis ja mille kohaselt nähtub DEI poolt 1960. aasta lepingu ülesütlemisest, et soodustariifi ei saa põhjendada majanduslike põhjustega, kinnitavad DEI poolt Üldkohtus esitatud argumendid. Seega ei saa Üldkohtule ette heita, et nii toimides muutis ta lubamatult põhjendusi.

132 Mis puutub apellandi argumentidesse, et Üldkohus ei kontrollinud DEI esitatud asitõendite tõelevastavust ega võtnud arvesse vastupidiseid tõendeid, millele apellant Üldkohtus tugines, siis piisab märkimisest, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et üksnes Üldkohus on pädev hindama talle esitatud tõendeid, aga ta ei ole kohustatud otsesõnu põhjendama oma hinnangut iga talle esitatud tõendi kohta (vt selle kohta 15. juuni 2000. aasta kohtuotsus Dorsch Consult *vs*. nõukogu ja komisjon, C-237/98 P, EU:C:2000:321, punktid 50 ja 51, ning 20. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Comunidad Autónoma del País Vasco jt *vs*. komisjon, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, punkt 110). Need argumendid tuleb seega tagasi lükata, kuna need ei ole tulemuslikud.

133 Mis puudutab neljandaks apellandi argumenti, et Üldkohus kohaldas erainvestori kriteeriumi, siis tuleb märkida, et Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et selle kriteeriumi kohaldamine sõltub sellest, kas asjaomane liikmesriik annab majandusliku eelise temale kuuluvale ettevõtjale aktsionärina, mitte aga avaliku võimu kandjana. Selle kriteeriumi kohaldatavuse kindlakstegemiseks peab komisjon andma üldhinnangu, võttes arvesse kogu teavet, mis võimaldab tal tuvastada, kas kõnealune meede pärineb liikmesriigilt kui aktsionärilt või kui avaliku võimu kandjalt. Sellega seoses võivad olla asjakohased meetme laad ja eesmärk, kontekst, milles meede asub, samuti taotletav eesmärk ja meetme suhtes kehtivad normid (vt selle kohta 5. juuni 2012. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, punktid 79–81 ja 86).

134 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et kõnealune meede, nimelt liikmesriigi kohtu hagi tagamise korras tehtud määrus, mis andis apellandile 1960. aasta lepingust tulenevate finantshuvide kaitseks esialgse õiguskaitse, on oma laadi, konteksti, milles meede asub, eesmärgi ja tema suhtes kehtivate normide seisukohast asjaomase liikmesriigi avaliku võimu teostamise hulka kuuluva kohtutoimingu tunnustega. Järelikult ei saa selle suhtes kohaldada erainvestori kriteeriumi.

135 Sellest tuleneb, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 132 õigesti, et eraõigusliku investori kriteerium ei ole käesolevas asjas kohaldatav.

136 Järelikult tuleb apellandi sellekohased argumendid põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

137 Igal juhul tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 132 esitatud lauseosast „isegi käesoleva juhtumi väga erilistel asjaoludel kohaldatava eraõigusliku investori kriteeriumi käsitamine“ tuleneb, et Üldkohus kohaldas nimetatud kohtuotsuse punktides 132–136 seda kriteeriumi üksnes täiendavalt. Järelikult ei too apellandi argumentatsioon mingil juhul kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist ja

tuleb seetõttu tagasi lükata, kuna see on tulemusetu (2. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Bouygues ja Bouygues Télécom *vs.* komisjon, C-431/07 P, EU:C:2009:223, punkt 148 ja seal viidatud kohtupraktika).

Väidetavad vääritimõistmised ja põhjendamiskohustuse rikkumine Üldkohtu poolt

– *Poolte argumendid*

138 Apellant väidab, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117–120 kvalifitseeris Üldkohus moonutatult asjaolusid „tuvastatuks“, kui apellandi poolt „mittevaidlustatuid“, tuginedes esiteks sellele, et DEI kohaldatud seadusandliku dekreedi kohane soodustariif kaldus kõrvale üldnormide kohasest tariifikorraldusest, mis nägi ette kohustusliku tavatariifi, teiseks sellele, et apellant kuulus suurte tööstuslike elektritarbijate kategooriasse, DEI klientide hulka, ja kolmandaks sellele, et vähemalt kõnealusel ajavahemikul oli soodustariif madalam nendele tööstuslikele suurtarbijatele kohaldatud tavatariifist, samas kui liikmesriigi tasandil reguleeritud tavatariif oli kohustuslik DEI-le ja nendele tööstuslikele suurtarbijatele.

139 Nii toimides on Üldkohus rikkunud ka temal lasuvat põhjendamiskohustust, kuna ta ei teinud põhjalikku analüüsi. Üldkohus ei maini nimelt poolte vastupidiseid seisukohti, eelkõige argumente, mille apellant esitas Üldkohtule esitatud faktiliste asjaolude vaidlustamiseks, ega tõendeid, mille tõttu Üldkohus luges need faktilised asjaolud mittevaidlustatuks.

140 Mis puudutab esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 117 esitatud Üldkohtu väidet, mille kohaselt on selge, et enne 2006. aastat oli seadusandliku dekreedi alusel kohaldatav soodustariif erand tavatariifi ette nägevast üldisest tariifikorraldusest, siis kinnitab apellant, et ta viitas Üldkohtule esitatud hagiavalduses korduvalt asjaolule, et tema ja DEI vahel sõlmitud 1960. aasta leping ei näinud ette erandit kohustuslikust tavatariifist ehk reguleeritud tariifist A-150.

141 Nimetatud tariif, mida kohaldatakse teistele tööstustarbijatele, töötati välja ja loodi riikliku energianõukogu (Kreeka) poolt 1977. aastal, võtmata arvesse apellandi ja Larko tarbimisprofiili, kuna need kaks ettevõtjat olid sõlminud DEIga juba lepingud, mis nägid ette soodustariifi kohaldamise. Seega on reguleeritud tariif A-150 välja töötatud tarbijate jaoks, kelle tarbimisprofiil erineb apellandi ja Larko tarbimisprofiilist.

142 Teiseks, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 esitatud väidet, mille kohaselt on selge, et apellant kuulus vähemalt asjaomase ajavahemiku jooksul suurte tööstustarbijate kategooriasse, siis väidab apellant, et ta tugines Üldkohtus asjaolule, et ta eristub kõigist teistest tööstustarbijatest oma ainupärase tarbimisprofiili tõttu.

143 Apellant viitas sellega seoses mitmele komisjoni otsusele, milles tunnistati, et alumiiniumitööstusi ei saa võrrelda kõigi teiste elektritarbijatega, energiaameti otsustele ja konkurentsikomisjoni (Kreeka) otsusele, mille kohaselt ei tähenda asjaolu, et klient on vahetult ühendatud kõrgepingevõrku, automaatselt seda, et ta tarbib energiat suures mahus, mis on võrdne tema või Larko poolt tarbitavate mahtudega, kuna ettevõtjad, kes tarbivad energiat palju väiksemas mahus, on samuti võrku ühendatud.

144 Apellant väitis Üldkohtus samuti, et vaidlusaluse ajavahemiku suhtes kohaldatavad Kreeka õigusnormid nägid ette, et DEI võis pakkuda elektritarneid kõrgepingevõrgu klientidele individualiseeritud tingimustel, kui koormusgraafikute erinevus ja muud lepingutingimused õigustasid sellist erikohtlemist, mille energiaamet on ka 2010. aastal heaks kiitnud.

145 Lisaks väidab apellant, et Üldkohus jättis ekslikult analüüsimata küsimuse, kas asjasse puutuvates liikmesriigi sätetes kasutatud „tööstustarbija“ mõiste määratluse kohaselt kuulub apellant tegelikult selle mõiste alla.

146 Mis puudutab kolmandaks Üldkohtu seisukohta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118, mille kohaselt on selge, et apellant sai kasu eelisest suurtele tööstustarbijatele, DEI klientidele kohaldatud tavatariifist madalama tariifiga elektritarne vormis, kuna vaidlusalusel ajavahemikul oli soodustariif madalam liikmesriigi tasandil reguleeritud tavatariifist, siis kinnitab apellant, et ta vaidlustas need asjaolud Üldkohtus. Apellant väidab, et ta on selles osas esitanud dokumente ja tõendeid, mis näitavad, et 1960. aasta lepingus ette nähtud hinnastamismeetod viis tegelikult reguleeritud tariifist A-150 kõrgema tariifi kohaldamiseni vähemalt viie kuu jooksul vaidlusalusest 14kuulisest ajavahemikust.

147 Apellant väidab, et soodustariifi märkimisväärne muutumine sellel perioodil on selgitatav asjaoluga, et hinnastamismeetod oli tihedalt seotud alumiiniumi rahvusvahelise hinnaga Londoni (Ühendkuningriik) metallibörsil, mis omakorda varieerus ja langes sel ajavahemikul oluliselt, mida mainis ka komisjon 2002. aasta otsuses.

148 Komisjon ja DEI leiavad, et apellandi esitatud argumendid tuleb tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

149 Kõigepealt tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktikast ilmneb, et kui Üldkohus on faktilised asjaolud tuvastanud või neid hinnanud, on Euroopa Kohus vastavalt ELTL artiklile 256 pädev kontrollima üksnes nende faktiliste asjaolude õiguslikku kvalifikatsiooni ja neist tuletatud õiguslikke tagajärgi. Seega, kui Üldkohtule esitatud tõendeid ei ole moonutatud, ei kujuta faktiliste asjaolude hindamine endast Euroopa Kohtu kontrollile alluvat õigusküsimust kui sellist (3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punkt 78 ja seal viidatud kohtupraktika).

150 Sellega seoses tuleb siiski märkida, et moonutamine peab selgelt nähtuma toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hinnata (3. aprilli 2014. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-559/12 P, EU:C:2014:217 punkt 80 ja seal viidatud kohtupraktika).

151 Käesoleval juhul piisab tõdemisest, et sõltumata küsimusest, kas Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117–120 vääralt asunud seisukohale, et mitut faktilist soodustariifi kohaldamisega seotud asjaolu ei ole apellant vaidlustanud, tuleneb tema apellatsioonkaebuses esitatud argumentidest, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 140–147, et apellant püüab tegelikult saavutada nende faktiliste asjaolude uut hindamist, mis ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse.

152 Järelikult tuleb asjaolude moonutamist puudutav argumentatsioon vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

153 Mis puudutab argumenti, et Üldkohus on rikkunud oma põhjendamiskohustust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117–120, kuna ta ei maininud neid argumente, mille apellant talle esitas soodustariifiga seotud faktiliste asjaolude vaidlustamiseks, ega maininud tõendeid, mille tulemusel kvalifitseeriti need faktilised asjaolud „tuvastatuks“, kui apellandi poolt „mittevaidlustatud“, siis tuleb tõdeda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 120, 121 ja 123, eelkõige selle lauseosadest „apellandi tunnistab ka ise“ või „argumendid ei sea seda hinnangut kahtluse alla“ nähtub, et Üldkohus viitas apellant sellekohastele argumentidele ja võttis neid järelikult arvesse.

154 Lisaks tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et üksnes Üldkohus on pädev hindama talle esitatud tõendeid. Üldkohus ei ole aga kohustatud otsesõnu põhjendama oma hinnangut iga talle esitatud tõendi kohta, kui ta leiab, et tõend ei ole vaidluse lahendamisel oluline või asjakohane, tingimusel et täidetud on kohustus järgida üldpõhimõtteid ning tõendamiskoormist ja tõendite kogumist puudutavaid menetlusnorme ning tõendite moonutamise keeldu (26. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Cellnex Telecom ja Telecom Castilla-La Mancha *vs.* komisjon, C-91/17 P ja C-92/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:284, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika).

155 Järelikult tuleb apellandi sellekohased argumendid põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

156 Igal juhul tuleb tõdeda, et isegi kui – nagu väidab apellant – Üldkohtu põhjendusi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 117–120 tuleb pidada ebapiisavaks, ei saa see põhjenduse ebapiisavus kaasa tuua vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

157 Mis puudutab esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 esitatud Üldkohtu seisukohta, et apellant kuulus vaidlusalusel ajavahemikul suurte tööstustarbijate kategooriasse, siis tuleb rõhutada, et apellant väidab, et tema ja Larko tunnusjooned on sellised, mis eristavad neid teistest tööstustarbijatest eripärase tarbimisprofiili tõttu.

158 Euroopa Kohtu istungil kinnitasid aga komisjon ja DEI, et vaidlusalusel ajavahemikul kohaldati Larkole tariifi A-150, mis on kohustuslik tavatariif, mis on ette nähtud suurte tööstustarbijate suhtes kehtivates üldnormides, mida apellant ei ole ka vaidlustanud.

159 Seda asjaolu arvesse võttes tuleb Larko lugeda suurte tööstustarbijate kategooriasse kuuluvaks.

160 Kuna apellant möönab nii Üldkohtule esitatud hagiavalduses kui ka Euroopa Kohtule esitatud kirjalikes seisukohtades, et tema ja Larko tunnusjooned on analoogsed, tuleb tõdeda, et Üldkohus otsustas õigesti, et apellant kuulus vaidlusalusel ajavahemikul DEI klientidest suurte tööstustarbijate hulka.

161 Mis puudutab teiseks Üldkohtu väidet, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 117 ja mille kohaselt enne nimetatud ajavahemikku kaldus seadusandliku dekreedi alusel kohaldatav soodustariif kõrvale üldnormide kohasest tariifikorrast, mis nägi ette kohustusliku tavatariifi, oli see tavatariif välja töötatud apellandist ja Larkost erinevat tarbimisprofiili esindavate tarbijate jaoks, siis tuleb märkida, et kuna 1960. aasta leping andis apellandile elektritarne soodustariifi, mis vastavalt 1969. aasta seadusandlikule dekreedile pidi lõppema 31. märtsil 2006, siis kehtestas see leping apellandi kasuks teistsuguse tariifikorra kui see, mida kohaldati teistele DEI klientidest suurtele tööstustarbijatele. Seega, kui üldiseid õigusnorme, mis näevad ette kohustusliku tavatariifi, hakati rakendama 1977. aastal, ei ole apellandile seda tariifi kohaldatud, kuna ta sai kasu soodustariifist vastavalt 1960. aasta lepingule ja 1969. aasta seadusandlikule dekreedile.

162 Järelikult leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 117 õigesti, et enne vaidlusalust ajavahemikku kehtestasid 1960. aasta leping ja 1969. aasta seadusandlik dekreet apellandi kasuks tariifikorra, mis kaldus kõrvale üldnormide kohasest kohustuslikust tavatariifist.

163 Seda tõdemust ei sea kahtluse alla apellandi argument, et üldnormidega ette nähtud kohustuslik tavatariif on välja töötatud tarbijate jaoks, kes esindavad temast ja Larkost erinevat tarbimisprofiili.

164 Nagu on tõdetud käesoleva kohtuotsuse punktides 159 ja 160, tuleb apellanti ja Larkot käsitada DEI klientidest suurte tööstustarbijate kategooriale vastavana ja järelikult ka vastavana üldnormide kohasele tariifikorrale, mis näeb ette kohustusliku tavatariifi, seda enam, et Euroopa Kohtu istungil kinnitati, et Larkole kohaldati vaidlusalusel ajavahemikul tavatariifi.

165 Mis puudutab kolmandaks Üldkohtu väidet, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118 ja mille kohaselt oli vaidlusalusel ajavahemikul soodustariif madalam tavatariifist, mida kohaldati DEI klientidest suurte tööstustarbijate suhtes, siis tuleb märkida, et apellant möönab, et üheksa kuu vältel vaidlusalusest 14kuulisest ajavahemikust oli soodustariif kohustuslikust tavatariifist madalam.

166 Sellega seoses on oluline rõhutada, et Euroopa Kohtu istungil väitis komisjon, et nende üheksa kuu jooksul oli soodustariifi ja kohustusliku tavatariifi vaheline erinevus eriti suur, vastates mitmele miljonile eurole, samas kui juhul, kui soodustariif oli kõrgem kohustuslikust tavatariifist, oli nende kahe hinna vaheline erinevus tunduvalt väiksem, vastates ainult mõnesajale eurole. Apellant ei vaidlustanud neid andmeid sellel kohtuistungil.

167 Igal juhul ei ole neid andmeid vaidlustatud Üldkohtule esitatud hagiavalduse lisas 12 toodud tabelis, milles on näidatud summad, mis tulenevad vastavalt soodustariifi ja kohustusliku tavatariifi kohaldamisest vaidlusalusel ajavahemikul. Kuigi sellest tabelist nähtub, et juhul, kui soodustariif oli kõrgem kohustuslikust tavatariifist, ei vastanud nende kahe hinna vahe mitte mitmele sajale eurole, vaid mitmele tuhandele eurole, oli üheksa kuu jooksul vaidlusalusest ajavahemikust, mil soodustariif oli kohustuslikust tavatariifist madalam, siiski nende kahe hinna vaheline erinevus eriti suur ja kahe kuu vältel vastas mitmekümnele tuhandele eurole ja veel kahe kuu vältel mitmesajale tuhandele eurole, ning viie kuu vältel mitmele miljonile eurole.

168 Tuleb lisada, et apellant ei ole vaidlustanud – olgu siis Üldkohtus või Euroopa Kohtus – summat 17,4 miljonit eurot, mis komisjoni sõnul vastab soodustariifi ja kohustusliku tavatariifi vahe kogusummale vaidlusalusel ajavahemikul ning mis kujutab endast apellandile selle ajavahemiku jooksul antud majanduslikku eelist, kuna DEI kohaldas talle soodustariifi.

169 Neid asjaolusid arvesse võttes tuleb tõdeda, et apellant sai vaidlusalusest ajavahemikust olulise osa vältel kasu tavatariifist selgelt madalamast tariifist, mis võimaldas tal tootmiskulusid märkimisväärselt vähendada.

170 Sellest tuleneb, et asjaolu, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118, et vaidlusalusel ajavahemikul oli soodustariif tavatariifist madalam, samas kui see oli tegelikult nii ainult ajavahemikust olulise osa jooksul, ei saa seada kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktis 122 esitatud Üldkohtu järeldust, et sel ajavahemikul olid soodustariifi kohaldamise tõttu apellandi tootmiskulud vähenenud.

171 Nendest asjaoludest tuleneb, et apellandi argumendid selle kohta, et Üldkohus on rikkunud temal lasuvat põhjendamiskohustust, tuleb igal juhul tagasi lükata, kuna need ei ole tulemuslikud.

172 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa ja teine väide tagasi lükata osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse või igal juhul tulemusetuse tõttu.

173 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

174 Kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon ja DEI on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellant on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista apellandilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Mytilinaios Anonymos Etairia – Omilos Epicheiriseonilt.

Allkirjad